

vypraveno

dne 3. 8. 2014

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne:
podpis:

MVCRP00WK7CE

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.:

0291r

Praha 31. 7. 2014

Č.j.: MV-72011-4/VS - 2014

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Rozhodnutí

Ministr vnitra příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) rozhodl na základě včasného rozkladu, který podal republika, státní občan Moldavské republiky, trvale bytem (dále jen „žadatel“), právně zastoupen advokátem se sídlem proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 26. 3. 2014, č.j.: VS-1413/835.3/2-2013, jímž nebylo podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“) vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žadatel požádal prostřednictvím Krajského úřadu Ústeckého kraje dne 6. 5. 2013 o udělení státního občanství České republiky. Žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 10. 6. 2013, kdy bylo zahájeno řízení ve věci. Trvalý pobyt má žadatel povolen na území České republiky od 19. 12. 2007. Žadatel je ženatý s moldavskou státní občankou. Na adrese trvalého pobytu bydlí s manželkou a dospělým synem. Dcera po vystudování obchodní akademie v České republice studuje v současné době na vysoké škole v Moldavské republice. Rodinní příslušníci o státní občanství České republiky nežadají.

Žadatel v životopise uvádí, že do České republiky přicestoval v roce 2001, syn za ním přijel v roce 2005 a manželka s dcerou v roce 2008. Žadatel byl po příjezdu do České republiky zaměstnán ve dvou stavebních firmách, po obdržení trvalého pobytu si obstaral doklady pro získání živnostenského oprávnění a jako osoba samostatně výdělečně činná podniká v oboru pomocné stavební práce.

II.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 15. 8. 2013, č.j.: VS-1413/835.3/2-2013, podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení ve věci žádosti žadatele přerušilo na dobu 30 dní a zároveň ho vyzvalo v této lhůtě k předložení vyjmenovaných dokladů, nezbytných pro objektivní posouzení žádosti. Po obdržení požadovaných dokladů dne 5. 9. 2013, Ministerstvo vnitra registrovalo u žadatele výrazné pochybení v placení záloh na veřejné zdravotní pojištění (dále jen „pojistné“), a proto umožnilo žadateli, aby se k uvedenému problému ústně vyjádřil. Za tím účelem ho usnesením ze dne 6. 12. 2013, č.j.: VS-1413/835.3/2-2013 předvolalo na den 14. 1. 2014 k ústnímu jednání. Žadatel se na jednání v uvedený termín dostavil a po seznámení se s obsahem spisu požádal o prominutí splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. Jako důvod uvedl, že rodina se nacházela ve finančních problémech, kdy jeho podnikání nebylo výnosné. Nyní je situace již v pořádku, neboť manželka získala finanční podíl z rodinného domku na Ukrajině. Do spisu nechal žadatel založit trvalý příkaz k úhradě, podaný u GE Money Bank za účelem zajištění kontinuálních měsíčních plateb záloh pojistného.

III.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 40/1993 Sb. Žadatel má na území České republiky ke dni podání žádosti povolen trvalý pobyt více než požadovaných pět let a po tuto dobu se zde převážně zdržuje, nebyl v posledních pěti letech pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin a prokázal znalost českého jazyka.

Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí konstatovalo, že žadatel nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. V zamítavém rozhodnutí uvedlo důvody, které jej vedly k neprominutí splnění této podmínky. Žadatel od roku 2009 až do července roku 2013 zálohy na pojistné platil nepravidelně, úhrnnou platbou až po řadě měsíců. Ve svém vyjádření při ústním jednání na Ministerstvu vnitra neuvedl žádné právně relevantní důvody, které by umožňovaly jeho žádost o prominutí splnění této podmínky posuzovat jako případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb.

Ministerstvo vnitra vzalo v úvahu i skutečnost, že žadatelova manželka dosud nemá v České republice ani trvalý pobyt, neboť dlouhodobý pobyt jí byl povolen teprve v říjnu roku 2010 a dcera studuje na vysoké škole v Moldavské republice, z čehož je patrná dosud nezavršená integrace rodiny v České republice.

V kontextu shora uvedeném Ministerstvo vnitra žádost zamítlo.

IV.

Proti zamítavému rozhodnutí podal žadatel prostřednictvím právního zástupce včasný rozklad s řadou příloh, na podporu svých tvrzení uvedených v rozkladu.

Žadatel argumentuje tím, že zpočátku začínal u firmy [redacted] v.o.s. jako dělník na pomocné stavební práce. Měl finanční problémy z důvodů zajištění potřebného standardu rodiny, čímž trpěly platby záloh pojistného. Postupně se vypracoval a podařilo se mu získat trvalou práci u firmy [redacted] s.r.o. Žadatel na důkaz stabilizace finančních poměrů rodiny předkládá i dodatek k pracovní smlouvě manželky s firmou Kaufland ČR v.o.s. z 28. 2. 2014, jímž byla jeho manželce hrubá měsíční mzda zvýšena na částku 13 500 Kč od března tohoto roku. Do této kategorie lze zařadit i argumentaci v rozkladu, odkazující na vyřízení rodinných majetkových záležitostí v Moldavské republice.

Žadatel v rozkladu dále argumentuje tím, že se příslušníci rodiny postupně integrují do české společnosti a výkonem hůře honorovaných prací přispívají ke zmírnění populačního úbytku obyvatel České republiky. Žadatel nebyl nikdy trestán a on i jeho rodina jsou českou společností kladně přijímáni, o čemž svědčí přiložená kladná hodnocení jeho osoby.

V.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra (dále jen „rozkladová komise“). Rozklad posoudila rozkladová komise.

V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny důkazy a skutečnosti, důležité pro rozhodnutí.

Ministr vnitra předem konstatuje, že státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního

občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán.

Na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že osoba žádající o udělení státního občanství České republiky splňuje všechny podmínky stanovené zákonem č. 40/1993 Sb. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí, či nikoliv.

Při posuzování žádosti se vychází především z čl. 12 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, (dále jen „Ústava“), z něhož vyplývá, že nabývání a pozbývání státního občanství stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon č. 40/1993 Sb., který výslovně v § 7 odst. 1 stanoví podmínky, které musí žadatel o udělení státního občanství splňovat. Při posuzování žádosti o prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství České republiky se vychází z předpokladu, že jde o výjimku, pro kterou musí být dány závažné důvody. V celém správním řízení o udělení státního občanství České republiky se ministr vnitra řídí zásadami, uvedenými v § 2 správního řádu, i dalšími právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu České republiky.

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně č. 40/1993 Sb., nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje.

V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51). Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra vychází

tedy z toho, že žadatel musí splnit podmínky, vyplývající z uvedených právních předpisů a musí být zřejmé, že jeho integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně. Přitom nejen mohou, ale i musí v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti.

VI.

Žadatel splňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 40/1993 Sb.

Žadatel však nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., která mu nebyla prominuta, neboť k prominutí jejího splnění nebyly shledávány relevantní důvody, zvláštního zřetele hodné, jak vyžaduje ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb.

K jednotlivým námitkám, které žadatel uvedl v rozkladu, konstatuje ministr vnitra, že je neshledal důvodnými.

Ministr vnitra musí konstatovat, že při posuzování plnění podmínek plynoucích ze zákona č. 40/1993 Sb. se u každého žadatele nehledí do budoucna, nýbrž posuzuje se, jak se vyrovnal s požadavky českých právních předpisů od povolení trvalého pobytu do podání žádosti. Aktuální potvrzení zdravotní pojišťovny o vyrovnání závazků žadatele jako plátce pojistného nemůže zhojit neplnění povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů v oblasti veřejného zdravotního pojištění. Jak již bylo konstatováno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žadatel hradil zálohy pojistného dlouhodobě neuspokojivým způsobem. Od roku 2009 platil zálohy ve výši 1 590 Kč jednorázově najednou až po více než půl roce. Měsíční pojistné ve výši 1 601 Kč v roce 2010 po celý rok neplatil vůbec, stejně jako předepsané zálohy 1 670 Kč v roce 2011. Teprve po půl roce najednou uhradil zálohy, které měl hradit měsíčně ve výši 1 697 Kč v roce 2012. Vady v placení pojistného lze u žadatele zaznamenat až do srpna roku 2013. Žadatel dal trvalý příkaz k hrazení pojistného až po obdržení usnesení o přerušení řízení koncem srpna roku 2013, v němž po něm bylo požadováno předložení informace o pojištění a vyúčtování pojistného zdravotní pojišťovnou od data povolení trvalého pobytu. Vzhledem k tomu, že chybně hradil pojistné po dobu přesahující čtyři roky, nelze bez dalšího uvěřit žadatelovu slibu změny k lepšímu. Ministr vnitra nemůže v daném případě učinit odůvodněný závěr, že se porušování zákonných povinností nebude opakovat. Žadateli je třeba poskytnout určitý čas k tomu, aby přesvědčil Ministerstvo vnitra, že existuje odůvodněný předpoklad, že v budoucnu k porušování zákonných povinností již nebude docházet.

K další části rozkladu ministr vnitra konstatuje, že žadatelova beztrestnost již byla konstatována v rámci hodnocení splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/1993 Sb. a Ministerstvo vnitra ji nezpochybňovalo. Beztrestnost žadatele však není důvodem k tomu, aby prominutí nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. bylo posuzováno jako případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb.; nýbrž je podmínkou nezbytnou k tomu, aby vůbec o udělení státního občanství České republiky bylo možné teoreticky uvažovat.

Počítá-li firma s.r.o. s žadatelem i v budoucnu, pak neudělení státního občanství není těmto záměrům na překážku, neboť žadatel má status osoby s povoleným trvalým pobytem na území České republiky. Ministr vnitra se však neztotožňuje s názorem žadatele, tlumočeným jeho právním zástupcem, že příslušníci rodiny se „postupně integrují do české společnosti“. Dcera v České republice sice vystudovala střední školu, ale pak odešla do rodné země dle rozkladu „vzhledem k citovému vzplanutí k příteli, který studuje v Moldavské republice“. Manželka žadatele má za sebou pouze necelé čtyři roky dlouhodobého pobytu. Žadatelův syn si sice v červenci roku 2009 pořídil živnostenské oprávnění na různé druhy řemesel, avšak od 20. 1. 2014 provozování svých živností přerušil na dobu jednoho roku. Je tak sporné tvrzení v rozkladu, že „přispívá pravidelně na chod domácnosti“. Z uvedeného pro ministra vnitra vyplývá, že celá rodina není dostatečně integrována do české společnosti, a to ani z hlediska rodinného ani pracovního.

VII.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr vnitra přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí. Ministr vnitra je toho názoru, že při rozhodování o žádosti nebyly překročeny meze správního uvážení a nebylo rozhodováno na základě libovůle. Ministerstvo vnitra dle jeho názoru dbalo, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu zjištěných řádným způsobem a zároveň dbalo, aby nevznikl neodůvodněný rozdíl při rozhodování obdobných případů a jeho rozhodnutí tak bylo předvídatelné.

Ministr vnitra dále uvádí, že Ministerstvo vnitra dostatečně zdůvodnilo, proč nebylo žádosti vyhověno, jaké úvahy ho k tomuto závěru vedly, respektive proč splnění uvedených podmínek nebylo prominuto. Zde je nutné poukázat na názor vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. II. ÚS 624/06: „Není pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci vstupovat na jeho území, pobývat na něm a případně získat státní občanství. Jinak řečeno, není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí. Zákon o státním občanství nezakotvuje nárok, ale pouze možnost získání státního občanství České republiky při

splnění zákonných podmínek. Jde o formální podmínky, jejichž splnění teprve zakládá důvod pro věcné posouzení žádosti“.

Český právní řád považuje udělení státního občanství České republiky na žádost cizince za završení jeho integrace do české společnosti, nikoliv za její počátek nebo předpoklad pro její zahájení. Ministr vnitra proto konstatuje, že použití správního uvážení při rozhodování o udělení státního občanství České republiky, včetně posuzování splnění zákonných podmínek, je zcela namístě a je uplatňováno při rozhodování o všech žádostech v souladu se zásadou ochrany legitimního očekávání, zásadou nestranného postupu a rovného přístupu a zásadou ochrany veřejného zájmu. Pouze tímto zákonným postupem ve své komplexnosti je možné zajistit soulad zájmu žadatele a zájmu státu, který rozhoduje, zda žadatele do státního svazku přijme.

VIII.

Ministr vnitra konstatuje, že posoudil veškerý dostupný spisový materiál a všechny podklady pro rozhodnutí jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Protože ke změně rozhodných skutečností nedošlo, rozhodl na návrh rozkladové komise, jak je shora ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno, rozklad zamítnout. Důvodem zůstává nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., jejíž splnění nebylo žadateli prominuto.

K dosavadnímu požadavku o předložení dokladu o propuštění ze stávajícího státního svazku ministr vnitra pro úplnost sděluje, že v souladu s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), se od nabytí účinnosti tohoto zákona dnem 1. 1. 2014 pozbytí dosavadního státního občanství pro udělení státního občanství České republiky nevyžaduje.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu odvolat.

Ministr vnitra:

